

Elini Ver Öğretmenim 3

– Ali ÖZKANLI · 13 Mart 2009

Yüreğimizi Yakan Acı Olay

Bu arada çok mutlu, huzurlu geçen günlerimiz olduğu, gibi bazen çok acı olaylar da yaşıyorduk. Boşa dememişler, insan olanın başına çok şeyler gelir diye. Sevgili Dursun Ali ağabeyin oğlu, öğrencim Aydın'ın ağabeyi rahmetli Cihan'ı her andığımda gözümde yaşlar gelir. Şimdi olduğu gibi. Hayatının baharında, neşe dolu, hayat dolu bir gençti. Yakışıklı mı yakışıklı, maharetli mi maharetli, dünyalar tatlısı, yardımsever bir delikanlı. Güzel saz çalıp, yanık türküler söylüyordu. Yörede ününü duymayan kalmamıştı. Hiç kimseyi kırmak istemiyor, çağırıldığı her yere naz yapmadan gidiyordu. İşte yine böyle bir düğüne gidiyor. Kim bilir ki bu gittiği düğün son gittiği düğün olacak. Yüreğimizi yakıp kavuran olay meydana geliyor, henüz askere gitmemiş, on sekiz yaşındaki bu gencimizi kara toprağa veriyoruz. Düğünde başına dayanan o hain tabanca onu yere seriyor. O güzel yüzü ve gözü kanlar içinde. Pırlı pırlı yüzlü canımız, evladımızı bizden söküp alıyorlar. Sanki ciğerimizi söker gibi. Vefat etmeden önce rahmetli Cihan'ın ününü duyan babam haber gönderip, Cihan gelsin de bize birkaç türkü söylesin diye. Rahmetli bu haberi alır almaz hemen eve geldi. Söylediği türkü hâlâ kulaklarımda. "...Ankara'da yedim taze meyveyi, boşa çiğnemişim yalan dünyayı..." Hey gidi yalancı dünya hey!

Gurbette insan bir başka oluyor, daha da duygusallaşiyor. Hasretle çok güzel şiirler yazılıyor. O zaman yazdığım şiirleri kaybettiğime üzülüyorum. Şu anda bin beş yüze yakın şiirim, yayınlanmış iki şiir kitabım, yayına hazırladığım üç-dört kitabım var ama gençlikte ve gurbette yazdıklarım da olsaydı daha güzel olurdu diye düşünüyorum. Hasret ve gurbet insanın iç dünyasında depremler oluşturuyor. Bu duygular insanı alıp başka âlemlere götürüyor. Rahmetli babamın sevdiği ve ara sıra söylediği bir türküyü hatırladım. "...Pencereden kar geliyor, aman anam gurbet bana zor geliyor..."

Mesleğimin hemen başında her işin başının sevgi olduğunu anladım. Çiçeklerim dediğim öğrencilerime tüm kalbimle sevgimi verdim. Onların yaşına indim, resmi beraber yaptık, beraberce oyunlar oynayıp şarkılar söyledik. Beraber ağlayıp beraber güldük.

İki yıl nasıl geçti anlayamadım. İlk günlerde bu iki yıl nasıl geçecek diye adeta kendi kendimi yiyordum, sıkıntılar basıyordu. Fakat Rabbimin izniyle günler, haftalar, aylar bir fırtına hızıyla geçerek iki yılın sonuna ulaştık. Buralar tam yaşanılacak yer. Arayıp ta bulunamayan yerler. Her yer zümrüt gibi yemyeşil, mavi ile yeşilin bulunduğu, iç içe girdiği görülmeye değer Anadolu'muzun cennet köşeleri? Toprağı sadece yolda görüyorsun. Dağ, taş fındık bahçesi? İlk yıl yalnız kalıp çektiğim zorlukları anlatınca rahmetli annem:

– Oğlum seneye birlikte gidelim demişti. Öyle de yapmış annemle beraber gelmiştik. Bayram ziyareti dönüşü rahmetli babamı da getirmiştik. Babamın, yurdumuzun bu cennet köşesinde fındık bahçelerinin

içinde bastonuyla gezdiğini hatırlıyorum. 40 yıllık muhtarlığın verdiği engin tecrübeyle boş durmuyor, orayı şöyle, burayı böyle yapın diye köylülere talimatlar veriyor, çevrenin güzelleşmesi için çalışıyordu. Fındık ağaçlarının güzelliğini kışın bir görmelisiniz. Dalların üzeri bembeyaz karlarla örtülü? Fındık ağaçlarının, karların ağırlığından beli bükülmüş ihtiyarlar gibi eğildiklerini görmeyi isterdim.

Anlatacağım çok şeyler var ama yaşadığım olayları kısaca anlatıp geçeceğim. Yaşadıklarımın ders çıkarılabilir olursa diye anlatıyorum. Özellikle de genç meslektaşlarımla okumalarını istiyorum. Okusunlar ki önlerine çıkan zorluklar, sıkıntılar karşısında hemen pes etmesinler. Her zorluğun sonunda bir kolaylık olduğunu görsünler. Emek olmadan yemeğin, eza çekilmeden sefanın, zahmet olmadan rahmetin gelmeyeceğini anlasınlar.

İlk yıl bitiyor, yaz tatili ve ikinci yıl. Annem ve babamla geçirdiğim huzurlu ve mutlu günler. Köylülerin yakınlığı ve yardımlarını mı? Bilmem hangi birini anlatsam. Köyden ayrılışımız çok zor oldu. Gözyaşlarıyla ayrıldık. Burada isimlerini unuttuğum tüm sevenlerimden özür diliyor, hepsine selam ve sevgilerimi gönderiyorum.

İki yıl Ordu'da kaldın, bir öğretmen olarak gözlemlerin nelerdir? Ordu, ülkemizin cennet köşelerinden bir yerdir. Yeşil ve mavinin iç içe girdiği şahane yerler. Arazi engebeli olduğu için neredeyse her tepenin başında bir ev var desem yeridir. Yardımlaşmanın, imecenin en güzel yapıldığı ender yerlerden bir bölge. Halk kendi arasında çok güzel bir işbirliği kurmuş. Yardıma ihtiyacı olanlara hemen komşular toplanıp yardım ediyorlar. Yöre kadınlarının erkeklerden daha çok çalıştığını söylersem, inşâallah erkekler bana kızmazlar. Fındık, mısır ve sebze yetiştiriliyor. Halk genelde yiyeceği sebze yiyeceği kendi bahçesinde yetiştiriyor.

Mesleğe yeni başlayan değerli meslektaşlarıma şunları söylemek isterim ki, karşınıza birtakım zorluklar çıkacaktır. Sakın ola ki yılmayın. Sabırla, sevgiyle tüm engelleri aşacağınıza olan inancınızı sakın yitirmeyin. Ben bunu yaşadım, gönüllere girerek karşımdaki aşılmaz olduğunu düşündüğüm o sorunların çözüldüğünü gördüm. Acısıyla tatlısıyla, zorluğuyla kolaylığıyla koca bir 25 yıl geçip gitti. Mesleğimde yaşadıklarımı Roman Olur adlı şiirimde şöyle seslendim.

...

Bahçenin içinde yine tek hane / Evler sayılıyor hep tane tane / Bu çamurlar için olmalı çare / Meslek hayatımız bir roman olur.

Kar yağdığı zaman olur diz boyu / Komşular gelince sohbet çok koyu / Havası güzeldi soğuktan suyu / Meslek hayatımız bir roman olur.

Geceler karanlık lamba yakarız / Sıcaklar artınca hepten yanarız / Yağmur için bulutlara bakarız / Meslek hayatımız bir roman olur.

...